

[Alfred Jensen.]

komster. Ministerens parti har jo i hvert fald haft en anden opfattelse før i tiden. Gennem mange år stillede socialdemokratiet forslag om en lovfæstet arbejdsdag — det drejede sig ganske vist dengang om 8 timers dagen; de begyndte allerede i 1890'erne, altså for mere end 60 år siden, at stille forslag om en lovfæstet arbejdsdag, nemlig 8 timers dagen. Det ligger i sagens natur, at det, man stillede forslag om dengang, måtte være 8 timers dagen, al den stund arbejdstiden dengang var meget længere end 8 timer, og al den stund det var et frem-skridt at nå til 8 timers dagen. Efter århundredskiftet stillede man igen forslag om en lovfæstet arbejdsdag, og jeg så i Demokraten forleden, at det netop er 50 år siden F. F. Samuelson, medlem for Århus søndre kreds, på socialdemokratiets vegne stillede forslag om at lovfæste 8 timers dagen. Samme forslag blev på ny fremsat senere, og selv efter første verdenskrig har man haft den opfattelse, at det ville være en fordel at få arbejdstiden lovfæstet. Jeg forstår så udmærket, at man er gået ind for dette. Det er klart, at det ville være gavnligt at få denne sag diskuteret igennem på højeste sted, at det ville være en fordel for erhvervslivet og for arbejderne, at man lovmæssigt fik fastsat, hvilke grænser arbejdsdagen skulle have.

Man nåede ikke frem til at få 8 timers dagen lovfæstet; der var for megen modstand her i tinget; men jeg vil dog minde om, at man i 1922 var kommet så vidt, at hvis de to partier, som nu har flertal, og som har gennemført adskillige forslag sammen, på daværende tidspunkt havde haft flertal, havde vi i begyndelsen af 1920'erne fået en lovfæstet arbejdsdag. Nu fik vi det ikke, men det er ikke ensbetydende med, at vi ikke kan råde bod på de mangler, der findes. En hel del af de arbejdstidsmæssige goder, der er opnået, er jo opnået gennem lovforanstaltninger. Der findes visse begrænsninger af arbejdstiden i arbejderbeskyttelseslovgivningen; der findes begrænsninger i lærlinge-loven og anden lovgivning. Da rigsdagen i sin tid gennemførte ferieloven, betød det en nedsættelse, vel ikke af den ugentlige arbejdstid, men dog af den årlige arbejdstid, og ingen vil vel bestride, at det var et gode, at rigsdagen vedtog en lovfæstet ferieord-

ning. Der åbnedes derigennem mulighed for, at tusinder og atter tusinder af arbejdere, som ikke tidligere havde haft ferie, kunne få andel i dette kulturelle gode. Jeg vil også gøre opmærksom på, at vedtagelsen af lukkeloven i høj grad har bidraget til, at handelsfunktionærerne har fået en mere rimelig arbejdstid, end de havde før. Det kan altså nok siges, at vi her i landet i almindelighed har måttet ordne arbejdstiden ved kollektiv overenskomst gennem forhandling; men man kan ikke se bort fra, at lovgivningen på adskillige områder har bidraget til at fæstne og også til at forkorte den arbejdstid, lønmodtagerne har.

Det er ud fra disse betragtninger, vi har ment, at man nu burde tage dette spørgsmål op. Vi er af den opfattelse, at netop på baggrund af de indgreb i overenskomstforholdene, som har været foretaget gennem de senere år, idet man fastsatte lønninger, som arbejderne gennem urafstemninger har afvist, har man en vis moralsk pligt til at hjælpe arbejderne til at få deres berettigede krav opfyldt. Blandt disse krav er kravet om en kortere arbejdstid. Jeg tror, det ville være en fordel for den kommende tids forhandlinger, om folketinget ville gå ind i en realitetsdrøftelse af det forslag, der ligger på bordet. Jeg tror, man må give mig ret i, at tiden er moden til en nedsættelse af arbejdstiden i vort land. Alle de nabolande, vi har handelsforbindelse med, konkurrerer med på visse områder, har jo for længst nedsat arbejdstiden. Norge og Sverige hinker måske nok noget bagefter, men vi kan vel ikke forlange, at Skandinavien altid skal være forud. Men andre lande har sat arbejdstiden ned, ikke blot til de 44 timer, som vi har foreslået, men endog til en 40 timers arbejdsuge, og der tales tilmed nu om, at arbejdstiden i automobilindustrien skal nedsættes til 4 dage om ugen. På baggrund af alt dette forekommer det urimeligt, at vi ikke på rent politisk basis tager dette spørgsmål op til diskussion og fastslår, at vor stræben må gå i retning af at komme ned på en 40 timers arbejdsuge, uden at vi ved indførelse af denne arbejdsuge skal skære levestandarden ned. Det er derfor, vi foreslår, at vi som overgangsled her i landet indfører en 44 timers uge ved lov; det er det, vort forslag går ud på.

Jeg ser ikke rettere, end at et initiativ